

Івано-Франківський обком ЛКСМУ
Редакція газети „Прикарпатська правда“

ІСКРИ ЮНОСТІ

Т О В А Р И ШУ!

Клуб "Іскри юності" пропонує твоїй увазі черговий рукописний вісник, який поважає тебе в нових творах і Галицьких Шарбуряк, Марії Влад, Ярослава Свистука, Діди Человань, Ганни Криштафович, Степана Пушика. Поряд з ними вісник розміщує твори нових авторів Богдана Радина з Косова, Ірини Озгович з Долини, Марії Ступарик, Юрія Султанова з Коломиї, Віри Школик з Галича.

Імена Галицьких Турчан та Ганни Ковальчук представлені літературно-творчим гуртком "Пролісок" Буршти-ської СШ.

Тож просимо тебе: після одержання вісника неодмінно наповни нам свої думки про розміщені твори, свої пропозиції і міркування з приводу роботи клубу "Іскри юності".

ВІДДІЛ ПРОПАГАДИ І КУЛЬТУРИ
МАСОВОЇ РОБОТИ ОБКО У ЛКС У

Г. ПАРАБУРЯК

ГУЦУЛЬЩИНІ

Котить вечір пітьму на возі,
Гасне, гасне денне віддуння,
І, до гір притулившись, Косів.
Засинає... І ось заснув він.
Тільки Рибниця будить тишу,
Проковтнувши небесну просинь,
І на Сонці вітрець коллише
Закомисані ніччю сосни.
Я бреду, тротуар міряю,
Д"я вечірне повітря свіже,
Певна зовсім і просто не вірю,
Що в житті щось знайду рідніше,
Ніж гуцульська земля барвиста,
Цей орнамент космацьких крашанок.
Намистинка золотого намиста,
України великої паросток.

Г. ШАРАБУРЯК

НА СВІТАНКУ

У піжамах блідоковтих гарбузи
Об росу від глини терли боки,
І ставок, мов міска бірюзи,
Допивав останній чистий слюкій
Сповз туману білосніжний дит:
У потік грічний до водоспою,
Рвійно півень вискочив на тин
Із своєю сольною трубою.
Ранок зорі в небі погасив,
Схід багряним кольором протерши,
Десь в криниці малібно просив
Жураволь води ковточок перший.

Г. ШАРАБУРЯК

Г Р О З А

Іре небо від хмар пелехаго
перерізала перша блискавка,
різь квартиру заскочив у хату
ітер переляканим хлопчиськом.

олетіли зі столу шпательки,
олубами під піччю впали...
рім у бубни ударив шпатель,
віконце ридна заридало.

атруслилися плечі вишензок,
озгубився і часен й берези...
ить - і тиша, прозора тиша,
і небо райдугою підперезане.

Г. ПАРАБУРЯК

М А Л Ю Н О К

Земля під вуаллю літньої ночі,
Тиха така і чарівно-мила,
Місяць, зіпершись на край обочини,
Їй на груди позолотъ вилив.

Бреде вітер крізь сутінки вечора,
Мкучи трави ногами босими.
Перекидаються дзвіночків глечики,
Переповнені росами.

ЛЮБІВ

Біжать літа,—

Біжать літа—

Це видно так по синюві.

А ти стоїш така проста

На фоні хати синьої.

А ти ввижаєшся мені . .

Різбленою на камені.

І я цілую уві сні . .

Гарячі руки мамині.

Ти кажеш, що зацвів

садок.

А я тобі показую,

Що з космодрому до

зірок . . .

Полинемо в фантазію . . .

Зникає сон, зникає все

Лиш схід горить багаттями,

А вітерець слова несе, . . .

Що в мене очі батькові . . .

Далеко десь, за сотні

верст

Сестричка в полі

з ланкою

А ти, матусю, як живеш?

Встаєш десь перед

ранками-

І червоніється плита.

У передранні синьому...

А ти стоїш така проста,

Така проста, така свята,

Бо найдорожча синові.

С.Пушкін

Я. СВИЩУК

В И Ш Н Я

Веня їй весілля відіграв
своїй зеленій мплій скрипці.
Гер з горя впав в обійми трав.
васнув, зложивши ніжні крильця.

Веня вишив далину до дна,
їжі тільки залишилися роси.
Ось сказав, що вже пройшла весна
що вишня має плодоність.

Вона ночами знов і знов
стям шепотітиме край хаги.
пре першу сонячну любов
де довго зорям повідати.

ЮНОСТІ

Ти мене хвиляєш і тривожиш,
Маниш в світ, як вишня солов'я.
І тебе збагнути я не можу,
Юносте закохана моя.

Впав в твої обійми я навіки,
Вилив душу в море почуттів.
Так весною розбухають ріки,
Як вода виходить з берегів.

Я. СВИЩУК

В О С Е Н И

Восени на Покутті липи
білі руки купають в млости.
І під вікнами вітер хлипа,
мов би проситься в гості.

Щулять гори промерзлі вуха,
стихлю поле застиглим ромбом.
Розряджаються груші глухо
невеличкими бомбами.

Сонце очі в тумані лугуєть,
ходять дні у золоченім храмі,
Восени трошки хлопці тужать,
бо дівчата виходять змія.

х х

х

Він тільки ночам посилав
Чарівно-гінку пісню променисту,
І перероджувався,
Підставляв
Зіркам своє обличчя чисте
І зоряним цілункам...
Передункам
Акордилась зволожена трава,
Скресало серце, вливе срібним трунком.
Листе в порожніх, в'ялих рунавах
Ніяковіда тиша в лихоманці.
А вранці
Він знов між натовпами брів
Потуплений — ні радості, ні муки...
Здрогався враз від малозначних слів,
Від лепету дитячого:
— На руки...

Марія ВЛАД.

Марія ВЛАД.

НЕ ЙДУ В ДОРОГУ

ні щедріє яблуками осінь,
обі жовтіє листопад в саду.
не світанки в даль тривожну просять,
досі

не наважусь, не піду.

Йду в дорогу тільки через тебе
озлука наша - горобиний сніг.
ні в житті не хліба-солі треба -
оріг, шляхів, стежок
для буйних дум.

Йду в дорогу тільки через тебе
десь калина наша в кумачах...
ні в путі не хліба-солі треба,
вірного твого плеча.

МАЛЕНЬКА РАДІСТЬ

Не зробила нічого
Щось такого значного
А ось серце радіє,
Як до саду іду.
І дивлюсь, як рясніє
Дереvence у цвіту.
Посадила давненько,
Як була ще маленька,
А сказав же дідусь:
"Значить користь якусь
Ти землі принесла,
Хоч ще зовсім мала".

ЛІДА ЧИЛОВАНЬ

Робітниця тресту "Хіметалургбуд"
м.Калуш

Б. РАДИШ

ЩАСТЯ МИТТЯ

Я різьбяр, -
І що хитрого в тому,
Що різець мій -
Узір борознить,
Я буває, сидму,
Я різьблю, відганяючи втому.
Не різець -
то мій мозок різьбить.
І лягає узір борозною
безконечний,
Як розум, як світ,
Як мій мозок,
проораний мною,
тридцяткою вдумливих літ.
Почуття мої,
Може це дивно,
Закарбовані в дерево
розумом, серцем для тебе.
Ти спливиєш -
Перед витвором спрумених
нервів,
А творцю -
Йому більшого щастя
не треба!

Б. РАДИШ

С М Е Р Е К И

Смереки зелені.
Нев"янучі чуда.
Ви ніби гуцулки,
Що йдуть на горби.
Ну що мені, рідні,
Із вами робить,
Коли проросли ви
У грудях !
Без вас, мов немає
І рідного краю,
Без вас край гуцульський
Уже не такий
Я з Марса й Венери
Напевно таки
Свій край
По смереках впізнаю.

Богдан РАДЧИШ

П О Ї З Д И

Поїзди

Гудками серед ночі

Загомонять

І зникнуть десь в імлі,

Немов веселі хлопці-ковалі,

У темряві по рейках

застуночуть.

І все ідуть

Спішать вони нудись,

Комусь несуть розлуку на світанні,

Комусь - в роках настояне

кохання

Повернуть неспокійні поїзди.

БУДОВА ДРУЖБИ

Тут скільки здійснено чудес!
Було тут поле чисте,
Тепер знялась Бурштинська ДРЕС.
Нова зростає місто.
Так, вже не той . . .
 Бурштин тепер,
Що був в минулі роки.
Глядить здивований
 Дністер,
Могутній і широкий.
У дальню біжать дроти
В нечуваній нарузі,
Де дружно трудяться брати,
Найкращі наші друзі.
Та не лише у цьому суть, —
Що струм іде гігантський, —
Це ж світло ті дроти несуть
Сердець людей радянських!
Ганна Криштафович

Я СЛАВЛЮ ТЕБЕ, КОЛОМІЄ

Як сонце ласкаве над світом востає
І Прут його промені мня,
Пулське вже серце невтомне твоє,
Моя трудова Коломие.

Я радо всміхавсь щасливій добі,
Думками в майбутнє пірнаю.

Півісти у сузір'ї республік тобі,
Мій рідний, оновлений краю!

Зросла і змужніла ти в творчій труді
Під стягом, що скрізь пламеніє,
Від серця у пісні своїй молодій
Я славлю тебе, Коломие!

Марія СТУПАРЕНЬ

учениця Коломийського
медичного училища.

КОМСОМОЛЬСКАЯ ПЕСНЯ

Мизнь-каруселица,
Ветер, метелица—
Это стихия моя!
Встретиться с бурями,
С вихрями бурями
Нам ведь придется, друзья.
Грохот романтики,
Краски фантастики
Канят меня уж давно.
Звезды далекие,
Горы высокие
Нам штурмовать суждено.
Победы добьемся
Тебе мы клянемся,
Милая Родина-мать!
Плотины построим
И космос освоим
Мы— комсомольская рать.

Юрий СУЛТАНОВ.
Ученъ Коломийської СШ № 9

ВЕСНЫ ДЫХАНЬЕ

Еще когда весной
запахло
И с крыши хлынула капель...
Вдруг слышу в классе я
за партией:
Уже стучится в дверь
апрель.
Ну здравствуй,
здравствуй,
Друг стучащий!
Душа от радости поет.
И сердце вдруг забьется
чаще,
И даль куда-то позовет.
Уже сбегал с горы
подснежник
И молодеет старый клен.
Весна! Пора рассветов
нежных,
В твое дыханье я
влюблен.
Юрий Султанов

Микола НІКОЛИН.

ВІНЕСНИКОВІ

Мій юний друже, скільни славних років
Для тебе школа матір'ю була.
Робив у ній свої ти перші кроки
Хлопчака з придністрянського села.
 Ти в ній учився жити і творити,
 Мужнів і виріс на очах людей,
 Тепер тобі усі шляхи відкрито.
 — В краю твоїм, що вічно молодий.
Перед тобою обрії весняні
І на шляхах, що ти ходив раніш,
В житті для тебе, в праці полум'яній,
Життя відкрив сотні роздоріж.
 Вирішуй сам: чи за кермо
 комбайна,
В моря хлібів, що мчать за
 виднокруг,
Чи у цеху, де в молодім дерзанні
Тебе зустрине на світанні друг.
Поглянь, дивися — це нові верстати,
А в тебе руки й думи золоті,
Учись в труді, учись перемогати,
Ніколи не спинятися в путі.

А може пріеш-трактористом бути,
Чи вже Донбас шахтарський поножав.
Чи на літфаку будеш в інституті—
Але в житті, куди б ти не ступав,
В труді, в навчанні, в помислах
 гарячих
Вітчизні мій передать зумій
Любов палку, держання свого вдачу,
І вогник серця не вгасимий свій.

ОЗГОВИЧ Іра
м. Долина

Б У К В А Р

Сьомий рік ! Сьомий рік !
Скільки радості і втіх, -
Мама вже буквар купила,
Щоб я букви добре вчила.

А за буквами й слова,
Научуся всього я, -
і читати, і писати,
Старших буду поважати.

Буду вчитись я - на п'ять,
Буду добре я все знати,
І буквар, це першу книжку,
У порядку зберігати!

ПІСНЯ СИНІХ ГІР

Як на полонні,
Там, у горах синіх
Взяв гудул трембіту
Та й заграв, —
Виросли світанки
В променисті ранки,
Споєні промінням
Сонячних заправ.
Вчули ту трембіту
У цілому світі.
Друзі обнялися,
Наче з братом брат.
Іх серця м'якою
Дружбою зігріті.
З піснею, що лиге
Із моїх Карпат.

ПЕРШОКЛАСНИК

Візерунком промінчик улав,
Посковзувся і зник на горбочку.
А хлопчина промінчик лапав.
І сміявся весняним дзвіночком...
Він би з радістю й зараз побіг.
На луці в вересневій світанці...
А промінчик по парті все-
скіт-

~~Пішшшшшш~~ Загубився у косах Світлани.

Оченята хлоп"я відверта:-

"За промінчиком бігать
невчасно"

Бо сьогодні дорослим він став,

Бо сьогодні вже він- ...

першокласник.

Віра Николін, учениця XI класу
Задністрянської СШ, Галицького р-ну

Знов років невблаганній плин
Тривожить слогаді про Бурштин,
Ні, він не скований в арків,
Бо в пам'яті народній жив,
Хоч відтоді пройшли віки.

І.

... По берегах Дністра-ріки
Янтар знайшли. З часу того
Бурштином нарекли його.
Як перші вулиці лягли
Села нового, то дали
Наймення рідкісне йому,
Так захотілось всім йомусь.
Ніхто не віддав ще тоді,
Що бути Бурштину в біді.
Та скоро над селом новим
Вітри пожежі слали дим.
Зловісні крики скрізь неслись,
То по янтар чужинці йшли.
Зібрали всіх селян вони,
Щоб взяти скарб собі від них.
Та взяли: гордий трудівник
Коритися, мов раб, не звик.
І не скорився, Того дня
Зник: тесь янтар із Бурштина.

II.

Новий Бурштин. Немаче богатыр,
Він звівся ввєрх, роздався гордо вшир.
Фундаментами він у землю вріс.
І спрямував до неба кранів ліс.
Натхненно б'ється серце молоде
Нового Бурштина. Бо вже іде
Електролінійє струм, що мав
Пульсуюча і неспокійна кров.
Яскраво зблисли сонячні вогні,
Зазяла, янтаром у Бурштині.
Вогню того наміста золоті
Для наших засвітилися братів.
У Бурштині, що звясь над плесми вод.
Янтар знайшов мій трудовий народ.

ПІСНЯ МОЛОДИХ БУДІВЕЛЬНИКІВ

Ми будуєм, це наше покликання,
Вічно юного серця наказ,
Для вселадовного щастя великого
Ми цюглини владем в добрий час.

Гордовиті будови глибоко
В землю сильним корінням вросли,
Щоб під небом ясним, синьооким
Люди щастя в майбутнє несли.

Всі споруди, що ми збудували
Із запалом сердець молодих,
Нині нам перехрестями стали
У майбутнє відкритих доріг.

Наша праця — це щедрість людини,
Вона служить, щоб завжди цвіла
Зоресяйна моя Батьківщина —
Горде серце планети Земля.

Галина ТУРЕЛИК.

РОСТІТЬ КАШТАНИ !

Далатъ віти каштана заглядають у вікно. Вони такі густі, що сонячне проміння ледве пробивається крізь золоте плетиво, щоб лигти на підлогу квітчастим килимом.

Василькові здається, що він зовсім недавно бачив гілки каштана в сніговому вбранні, а зараз вони вже в золоті.

Знову осінь. Вісімнадцяту осінь зустрічає Василь без батька.

Та далека осінь в сорок першому дуже схожа на цю. Але тоді небо і сонце закривав чорний дим пожарищ, а вібухи заглушували пташине цебетання в дібровах.

Дворічний білявенький Васильковидів тоді у батька на руках і трайливо посмикував його за чорні кучері. Мати йшла поруч і час від часу витирала непрохані сльози. Хіба розумів тоді синьоокий пустун, що більше не побачить батька?

І батько пішов... пішов, і більше Васицько не бачив його. Залишився Васицько один з матір'ю.

А потім була страшна липнева ніч. Над тихим українським селом кружляли фашистські літаки з чорними хрестами на крилах і скидали на білі хати, на вишневі сади свій смертоносний вантаж. Горіло все село. Ревіла худоба і плакали діти. Горіла і Васицькова хата. Палала, мов вогнище. Потріскували сухі крокви на вогні, а потім впали.

Нічого не залишилось від хати, тільки купа попелу та велика піч. І ще каштан, що ріс при хаті. Каштан той посадив Васицьків батько в день народження сина.

Три роки жив Васицько з матір'ю в землянці. В довгі зимові вечори мати багато розказувала синові про батька, од якого чомусь не приходили листи.

І ще пам'ятає Васицько день визволення села. Хлопчик, взувши старі матерні чоботи, стояв у цей день біля

каптана і наказав рукою солдатам-нашим
радянським бійцям. Як хотілося йому
запитати он у того дядька, що набрав
воду з їхньої криниці, чи на зустрічав
він батька його.

А згодом почали повертатися
з фронту чоловіки. Тільки Васильків
батько не повертався. Так і жив він
з матір'ю без батька. Мати працювала
на полі з ранку до вечора, а хлопцеві
радість: бігає цілий день з товари-
шами на висні. А прийде додому увечері
і до матері:

-Мамо, а чого наш тато не повер-
тається?

-А хіба ж я знаю, синочку?— котять-
ся сльози з очей матері.

-Хлопці кажуть, що його фашисти
вбили. Мамо, скажи, адже це неправда?
Він повернеться?

-Повернеться, синочку!

А роки йшли. І виріс Василько,
школу закінчив, а батько не по-
вертався додому. І зрозумів хлопець:
тато ніколи не повернеться!

Залишилась на пам'ять хвилюючу,
тільки стара довоєнна фотографія, що
якимсь чудом виїїла, і ще-каштан,
посаджений біля хати батьковими руками.

Щовесни зацвітає біля вдової хати
каштан, що аж на все село видно. Василь-
кові іноді здається, що в шумі каштана
тихо-бринить йому волос батька:

-Будь щасливим, дитино моя!

А восени, коли досягають каштани,
падають на землю вони рясним дощем
і в ній проростають.

Нехай сонце і небо над їхнім верхо-
віттям ніколи не закриє чорний дим
пожарищ!

Ганна Ковальчук,
учениця Бурштинської СШ

Клуб „Іскри юності“ працює на громадських началах.

Участь в його роботі може взяти кожний молодий літератор області.

Мета створення клубу — згуртувати молодих письменників навколо редакції обласної газети, навколо комітетів ЛКСМУ, організувати навчання майстерності, обговорювати твори початківців, колективно рекомендувати їх друкованим органам.

Обов'язок кожного члена клубу широко пропагувати твори молодих, що вийшли у видавництвах „Молодь“ та „Молода гвардія“, виховувати робсількорівський актив „Прикарпатської правди“, показувати у віршах, оповіданнях, жанрах журналістики образ нашого сучасника.

Просимо подавати свої пропозиції щодо поліпшення роботи з молодими літераторами, висловити думку про діяльність нашого об'єднання.

***Наша адреса: м. Івано-Франківськ, обком ЛКСМУ,
відділ пропаганди.***